

hij heeft ieder een belazerd

Na de dood van haar geliefde ontdekte Mirjam (37) dat hij zijn hele leven bij elkaar had verzonnen. “Ik voel me zo dom en naïef.”

“OP EEN ZONDAG IN SEPTEMBER, ZES JAAR GELEDEN, BRACHT LEX ME THUIS NA EEN

heerlijke vakantie in Italië. Hij zou doorrijden naar zijn eigen woning, maar kwam nog even binnen. We baktten een eitje, aten een wit bolletje, kusten elkaar gedag. ‘Dag lieve Mirjam’, zei hij nog. Daar ging hij, de man met wie ik al zeven jaar een latrelatie had. De auto in. Mijn leven uit. Voorgoed. Het zou nog bijna twee weken duren voor ik daarachter kwam. Toen was hij al dood en gecremeerd.

Ik was 24 toen ik Lex leerde kennen. Het was net uit met mijn eerste vriend. Ik stond te trappelen om uit te breken, avonturen te beleven. Dat kon met Lex. Hij was knap, charismatisch, wat ouder, intelligent en welbespraakt. Alle vrouwen keken naar hem, maar hij wilde mij. Voor ik het wist zaten we samen in Parijs. Hij trok mij de wereld in en ik genoot van elk moment.

Lex had een flinke rugzak. Hij was getrouwd geweest en zijn ex Ingrid had na de scheiding een aantal zelfmoordpogingen gedaan. Het was beter dat zij niet met mij werd geconfronteerd, vertelde hij. Om die reden kwam hij het liefst bij mij. Als ze langs zijn huis zou lopen en mij bij hem

op de bank zou zien zitten, zou ze helemaal doordraaien. Ik kwam wel bij hem thuis, maar nooit onverwachts. Hij wist het overtuigend te brengen, had hele verhalen over haar. Ik had met hen beiden te doen en was vol begrip als Ingrid rond de feestdagen een terugval kreeg en hij haar opzocht om haar te steunen.

Jarenlang hadden we het heerlijk. We zagen elkaar een paar keer per week, spraken elkaar dagelijks en gingen vaak op vakantie. Parijs werd onze stad, we zijn er 28 keer geweest. Ik leerde veel van Lex. Over geschiedenis, kunst, politiek. Hij stimuleerde mij om me te ontwikkelen in mijn werk. En wat was hij leuk, zo optimistisch en vrolijk. Waar hij kwam, was het feest.

Wat ik wel vervelend vond, was dat er maar geen schot in onze relatie zat. Ik wilde samenwonen, kinderen, maar dat kon niet omdat zijn ex dat niet zou trekken. Dat maakte me weleens ongeduldig. En waarom stelde hij mij eigenlijk nooit aan iemand voor? Hij kende mijn vrienden en familie, maar met zijn broers en zussen had hij ruzie. Vrienden had hij nauwelijks. Op een dag kwam hij langs met zijn moeder, een lieve, vriendelijke, tikje verwarde vrouw die idolaat was van haar zoon. Daarna gingen we naar huizen kijken. Ik was weer gerustgesteld: hij meende het serieus.

Toen hij kort na onze vakantie in Italië naar het buitenland vertrok voor een hectisch ICT-project vond ik het niet gek dat ik een tijdje niets hoorde. ‘Bel me maar niet, als ik een gaatje heb, bel ik jou’, was het motto als hij zo’n drukke klus had. Ik stortte me op mijn eigen leven. Het duurde even voordat ik besepte dat Lex wel erg lang niets van zich liet horen. Hij reageerde niet op sms’jes en toen

TEKST **LYDIA VAN DER WEIDE**

‘Ik las de woorden op de rouwkaart: Lex liet een liefhebbende echtgenote achter’

ik hem uiteindelijk belde, stond zijn telefoon uit. Was die soms gestolen? Nu ben ik niet iemand die zich snel zorgen maakt. Totdat de radiostilte bijna twee weken duurde. Ik had een knoop in mijn maag. Er moest iets flink mis zijn.

Op een zaterdagavond reed ik met een vriendin in de stromende regen naar zijn huis. Raar: zijn auto stond op de oprit. Was hij soms net thuis en te moe om contact met mij op te nemen? We belden aan. Het huis was donker. Er kwam een buurvrouw naar ons toe. ‘Wat verschrikkelijk hè’, zei ze. Lex was overleden, vertelde ze. De crematie was al geweest. Die was geregeld door zijn vrouw.

Ik liep verstijfd naar de auto. Hoe kon Lex dood en gecremeerd zijn zonder dat ik was gewaarschuwd? Waren hij en Ingrid misschien niet officieel gescheiden? En wat erg dat zij met al haar psychiatrische problemen de uitvaart had moeten regelen. De klap van zijn dood kwam zo hard aan, dat het niet bij me opkwam achterdochtig te worden. Ik besloot naar zijn moeder te gaan. Broos kwam ze uit de lift van het verzorgingstehuis, steunend op haar rollator. Met haar gezondheid ging het op dat moment erg slecht. Ze begon meteen te huilen. ‘Ja, ik had jou wel verwacht’, zei ze. Ze had de rouwkaart bij zich. Daar stond het, zwart-op-wit. Lex was dood, al bijna twee weken. Hij liet een liefhebbende echtgenote achter: Ingrid.

Lex’ moeder deed weinig meer dan huilen. Dat weerhield me ervan een scène te schoppen. De waarheid hoorde ik uiteindelijk via via. Met Ingrid was niets mis. Ze bleek een intelligente vrouw met een goede baan. Lex woonde met haar samen en was met haar op vakantie toen hij plotseling was overleden. Al die jaren had Lex een dubbeleleven geleid. En dat bleek veel verder te gaan dan een relatie met twee vrouwen. Hij had zowel Ingrid als mij verteld dat hij een eigen softwarebedrijf had, maar Lex deed niets. Na zijn laatste baan, hij was vier jaar eerder ontslagen, vertrok hij elke ochtend naar ‘zijn werk’, en reisde zogenaamd heel Europa door voor zaken.

Ingrid zelf heb ik nooit gesproken, dat wilde ze niet. Dat begrijp ik, al vind ik het jammer. Ik heb wel haar broer gesproken, die was sprakeloos toen ik hem vertelde over mijn relatie met Lex.

Met het uitkomen van Lex’ leugens begonnen ook mijn leugens. Ik schaamde me kapot, voelde me zo dom en naïef. Terwijl het kleine kringetje mensen dat ik op de hoogte stelde, rondvertelde dat mijn vriend onverwacht was overleden en in besloten kring begraven zou worden, stapte ik op het vliegtuig naar Parijs. Ik moest alleen zijn, op de plek die me zo aan Lex verbond. De gedachten tolden door mijn hoofd. Hoe kon Lex hier al die jaren mee zijn weggekomen? Had ik het kunnen weten? Ik ben heus niet gek. Ik ben nuchter, stabiel, heb een verantwoordelijke job, ik geef nota bene leiding aan ruim honderdvijftig mensen. Toch kon mij dit overkomen, misschien juist daarom. Lex was extreem slim en hij wilde natuurlijk wel wat tegenwicht. Hij is zo geraffineerd geweest. Zó inventief. En verbaal was hij razend sterk, alles wat ook maar een tikje krom was, wist hij onmiddellijk weer recht te praten.

En dan zijn moeder. Onbegrijpelijk dat zij het spelletje van haar zoon heeft meegespeeld. Ze moet echt blind voor haar zoon zijn gegaan. Ik ben ook vaak bij Lex thuis geweest, heb er geslapen. Dan was Ingrid de stad uit, weet ik nu. Het was een gezellig huis maar niet overdreven vrouwelijk. En nee, ik zag er géén vrouwendingen, dat vraagt iedereen die het verhaal hoort. Hij moet haar spullen verstopt hebben, elke keer opnieuw. En wel zo nauwkeurig dat ik nooit enige argwaan kreeg. Ik heb nooit in zijn kasten gekeken. Daar was geen reden toe. Ik vertrouwde hem. Als iemand zo doortrapt is dat hij zijn eigen vrouw jarenlang wist voor te liegen, had ik al helemaal geen schijn van kans. Ik ga hier bovenop komen, besloot ik. De verwerking was dubbel. Door de dood van deze bedrieger was er een last van mijn schouders gevallen. Tegelijk rouwde ik om de man die ik had liefgehad.

Ik ben alweer jaren gelukkig met een ander, maar er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan Lex denk. Ik blijf worstelen met verwarrende gevoelens. Hij heeft me bedrogen, maar me ook gemaakt tot wie ik ben. Ik heb zo veel van hem geleerd. Ik blijf me afvragen: waarom? En hóé? Hoe kan iemand op zo’n manier leven? Wat had ik graag verhaal bij hem gehaald. Het is niet te verkroppen dat hij er zomaar tussenuit is gepiept. Ik hoorde later van Ingrids broer hoe het is gegaan. De dag van zijn overlijden was hij niet lekker. Hij baadde in het zweet. Ingrid bracht hem naar het ziekenhuis. Daar bleek hij niet meer te redden. Zijn aorta was gescheurd en zijn lichaam stroomde vol bloed. Dan sterven je organen een voor een af. Tot het bloed je hersenen bereikt. Dat duurt een paar minuten. Praten gaat niet meer, denken wel. Ik vraag me vaak af: wat zal er door zijn hoofd zijn gegaan voordat hij blauw aanliep?” ●